

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haplovou, v právní věci žalobkyně: **A.R.**, nar., st. příslušnost Afghánistán, dříve zajištěna v, zast. Asociací pro právní otázky imigrace, se sídlem Karolínská 654/2, P.O.Box 23, 186 00 Praha 8, proti žalované **Policii České republiky, Krajské ředitelství policie kraje Vysočina, odbor služby cizinecké policie**, se sídlem Vrchlického 46, 587 24 Jihlava, o zajištění, o žalobě proti rozhodnutím žalované ze dne 7.12.2013, č. j. KRPJ-124673/ČJ-2013-060022,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně žalobou napadla shora uvedené rozhodnutí žalovaného s tím, že se domnívá, že žalovaný vydáním napadeného rozhodnutí porušil čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy o Lidských právech, neboť stanovení délky zajištění na 90 dnů je příliš dlouhé a také nepřipustné. Cituje z čl. 5 odst. 1 písm. f) Evropské úmluvy, podle něhož zajištění cizince může trvat pouze v případě, že existuje reálný předpoklad, že cizinec může být do cílové země v době trvání zajištění skutečně vyhoštěn a orgán státu s náležitou pečlivostí činí všechny kroky nezbytné k tomu, aby takové vyhoštění či předání bylo realizováno. Povinností ČR vyplývající z těchto dvou článků je zaručit každému cizinci právo, aby zajištění podléhalo pravidelné soudní kontrole, ke které dochází v ČR primárně v souvislosti s vydáním správního rozhodnutí o zajištění či jeho prodloužení. Napadeným rozhodnutím byla délka zajištění stanovena na 90 dnů, tj. na maximální přípustnou dobu, na jedné straně však zákon o pobytu cizinců ponechává na uvážení policie, na kolik dnů se rozhodne cizince zajistit, na

druhou stranu však tímto maximálním stanovením možné délky zajištění byla fakticky znemožněna periodická soudní kontrola zákonnosti zajištění žalobkyně, neboť opětovné rozhodnutí o prodloužení zajištění a možná soudní kontrola již nemůže nastat. Tím je žalobkyně zbavena práva garantovaného čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy. Dále žalobkyně namítala porušení ust. § 123b ve spojení s čl. 8 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod, neboť na rozhodování o zajišťování cizince podle § 129 zákona o pobytu cizinců se toto ustanovení vztahuje. V této souvislosti cituje z rozsudku NSS sp. zn. 7 As 107/2012 ze dne 18.10.2012, kde tento soud jazykovým výkladem dospěl k závěru o možné aplikaci § 123b při zajištění podle § 129 zákona o pobytu cizinců a tudíž tvrzení žalovaného, že je povinností cizince zajistit v případě předávání do jiného členského státu je nezákonné. V průběhu výsledku žalobkyně i manžela vyšlo najevo, že před vstupem na území ČR pobývali v Maďarsku, kde požádali o mezinárodní ochranu a tím, že řízení o mezinárodní ochraně doposud neskončilo, je nutno na ně nahlížet jako na žadatele o azyl ve smyslu čl. 2 písm. c) směrnice Rady č. 2003/9/ES z 27.1.2003, kde podle čl. 13 odst. 1 mají členské státy zajistit, aby žadatelům byly dány k dispozici materiální podmínky k přijetí, jakmile podají žádost o azyl, což je poskytnutí ubytování, finanční prostředky umožňující odpovídající životní úroveň pro zajištění zdraví a živobytí žadatelů. Uvedené bylo transponováno do českého právního řádu tím, že je v ČR bezplatně poskytováno ubytování. V případě neumístění žalobkyně do ZZC je povinností ČR poskytnout dotyčné ubytování v některém z pobytových středisek MV, kde může mít hlášený pobyt a nic nebrání, aby si plnila povinnosti vyplývající z uložení zvláštního opatření ve smyslu § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

Napadeným rozhodnutím shora specifikovaným žalovaná rozhodla tak, že cizinku podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců zajistila za účelem jejího předání podle mezinárodní dohody mezi vládou ČR a SR o předávání a přebírání osob na společných státních hranicích ze dne 2.7.2002 a doba zajištění byla stanovena na 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. K zajištění došlo poté, co 6.12.2013 v 21:30 hod. v prostoru čerpací stanice kontrolovala hlídka policie posádku osobního vozidla s maďarskou registrační značkou, v němž se nacházely 3 dospělé osoby a 2 malé děti. Byla provedena lustrace v informačních systémech s negativním výsledkem, dále došlo k daktyloskopování podle otisků dvou prstů s nenalezenou shodou, vytvořena daktyloskopická karta AFIS, kde nebyla shoda nalezena a ani shoda EURODAC v době rozhodování. Cizinka ve svém vyjádření uvedla, jak cestovala s rodinou z Afganistánu přes Irán, Turecko, Maďarsko s tím, že měli v úmyslu odjet do Německa či do Švýcarska, v Maďarsku byli zadrženi policií, po výsledku převezení do kempu, kde pobývali několik dnů, dostali karty s fotkou, které nechali v kempu a vydali se na další cestu, která měla končit v Německu. V autě je vezl občan Maďarska přes Slovenskou republiku, po dálnici na Prahu. Poněvadž se ji nepodařilo v zákonné lhůtě předat, správní orgán byl nucen rozhodnout o zajištění podle § 129 odst. 1,3 zákona o pobytu cizinců, přičemž správní orgán přihlédl k předpokládané složitosti přípravy jeho předání podle dohody mezi ČR a SR, když dospěl k závěru, že stanovená doba je dostatečná k realizaci předání a bude využita jen v případě, nepodaří-li se realizovat předání v kratší době. Aplikace ust. § 123b není možná, jelikož cizinka sice má vlastní finanční prostředky, ale nemá na území ČR žádný pobyt, tvoří rodinu s manželem a dvěma nezletilými dětmi, není u ní dostatečně zjištěná totožnost, neboť u sebe žádný doklad totožnosti nemá, ani jiný obdobný doklad a konečně výsledek daktyloskopické shody na stanici LSS 3000 bude potvrzen po manuálním zpracování. Zajištění představuje mimořádný institut, cizinka byla zbavena svobody v souladu s čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, tedy podle zákona o pobytu cizinců upravující tři možné způsoby zajištění cizince, přičemž zajištění za

účelem předání (§129) dává policii povinnost cizince zajistit pokud neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy.

Žalovaný ve vyjádření uvedl po skutkové stránce jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí a dodal, že s žalobkyní bylo dne 7.12.2013 zahájeno správní řízení o povinnosti opustit území ČR a poněvadž podle sdělení údajů k totožnosti v době kontroly byla provedena lustrace v informačních systémech policie s negativním výsledkem, zajištěná neměla cestovní doklad k ubytování nebo finanční prostředky na vycestování zpět do Afganistánu, bylo rozhodnuto o jejím zajištění i s ohledem na argumentaci, že se do Afganistánu nechce vrátit. Tedy vyvstalo důvodné podezření, že ve svém úmyslu nelegální pobytu v EU bude pokračovat. Na základě dalšího šetření (po vydání napadeného rozhodnutí) po manuálním zpracování výsledků E. bylo zjištěno, že žalobkyně je žadatelkou o mezinárodní ochranu v Maďarské republice, a proto bude předána do tohoto státu, neboť je jako jediný oprávněn řešit mezinárodní ochranu žalobkyně. Na základě výsledků daktyloskopování žalobkyně je zřejmé, že žalobkyně požádala o ochranu v jiném členském státu EU, tudíž žalovaný má povinnost postupovat v souladu s § 129 odst. 1. Doba zajištění byla stanovena na 90 dnů s přihlédnutím ke složitosti přípravy, výkonu rozhodnutí o opuštění území ČR k tomu, že cizinka nedisponuje žádným platným cestovním dokladem, platným vízem, neměla postačující finanční prostředky, žádné rodinné vazby v ČR, zajištěné ubytování. Následně žalovaný prostřednictvím Ministerstva vnitra ČR podal dne 17.12.2013 žádost o přijetí žalobkyně zpět do Maďarské republiky. Institut zajištění realizovaný v ZZC není opatřením sankční povahy, má napomoci k tomu, aby bylo možné realizovat správní vyhoštění v případech, kdy není možné ke splnění jeho účelu použít jiného opatření, je zařízením ubytovacího charakteru pro cizince. Jednání žalobkyně nezaručuje, že vycestuje samostatně a dobrovolně do domovského státu, či Maďarské republiky, navíc nevlastní žádný cestovní doklad, nemá ani zájem se do těchto států vrátit, neboť měla v úmyslu cestovat společně s rodinou dále do Německa či do Švýcarska. Dne 21.1.2014 byla žalobkyně se svojí rodinou v rámci readmisního řízení podle nařízení Rady ES č. 343/2003 vydané pod č. j. OAM-686/DS-PR-2013 Ministerstvem vnitra ČR, odborem azylové a migrační politiky, oddělením Dublinského střediska v Praze předána orgánům Maďarské republiky. Žalovaná navrhl, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.

Pokud se týká námitky žalobkyně, že doba zajištění byla stanovena v maximální délce, čímž je znemožněna soudní kontrola trvání zajištění, která by byla v případě prodlužování tohoto zajištění, Česká republika dostala povinností, které jsou ukládány v čl. 5 tím, že Policie je povinna v době trvání zajištění ve smyslu ust. § 126 zákona o pobytu cizinců po celou dobu zajištění cizince zkoumat, zda důvody zajištění trvají a i zajištěný má právo v době trvání zajištění podat žádost o propuštění ze zajištění, vyjadřovat se k zajištění, činit návrhy, které by byly event. důvodem pro aplikaci ust. § 123b zákona o pobytu cizinců. Soud ale předesílá, že v tomto konkrétním projednávaném případě by uvedené ustanovení nebylo aplikovatelné z důvodu, že žalobkyně v době zajištění nevlastnila žádný průkaz totožnosti, tudíž by nemohla plnit podmínky v tomto zákonném ustanovení uvedené. Navíc žalovaná správně dovodila, že žalobkyně vycestovala ze svého domovského státu s úmyslem přicestovat do Německa či do Švýcarska, tudíž není předpoklad, že povinnosti vyplývající z ust. § 123b by měla v úmyslu dodržovat. Soud dále nesouhlasí s námitkou, že orgány ČR jsou povinny zacházet s žalobkyní jako žadatelkou o mezinárodní ochranu v Maďarské republice tak, jako kdyby byla žadatelkou o azyl v České republice, a to z důvodu, že není splněna základní podmínka pro aplikaci této směrnice, neboť žalobkyně o azyl v České republice nepožádala. Materiální podmínky byly žalobkyni zajištěny v rámci jejího zajištění poskytnutím ubytování v ZZC, které není zařízením pro omezení osobní svobody ale

ubytovacího charakteru, zejména pro cizince, kteří neznají jazyk v zemi, kde se nachází, jeho prostředí a právní předpisy tohoto státu.

Po posouzení žalobních námitek dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, lhůta v trvání 90 dnů zajištění je a byla reálná, jak konečně vyplývá z toho, že byla žalobkyně dne 21.1.2014 letecky přepravena do Budapešti a předána tamějším orgánům. Námitky neaplikace ust. § 123b zákona o pobytu cizinců a čl. 2 písm. c) směrnice Rady 2003/9-ES ze dne 27.1.2003 a čl. 13 odst. 1 této směrnice soud neshledal důvodnými po posouzení shora.

Soud proto žalobu ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1, 2 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. února 2014

JUDr. Milada Haplová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová